

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG KORMÁNYA

**T/2206. számú
törvényjavaslat**

**az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló,
Varsóban, 2005. május 16-án kelt Egyezménye
kihirdetéséről**

**Előadó: Dr. Pintér Sándor
belügyminiszter**

Budapest, 2011. január

2011. évi ... törvény

az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló, Varsóban, 2005. május 16-án kelt Egyezménye kihirdetéséről

1. §

Az Országgyűlés e törvénnyel felhatalmazást ad az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló, Varsóban, 2005. május 16-án kelt Egyezménye (a továbbiakban: Egyezmény) kötelező hatályának elismerésére.

2. §

Az Országgyűlés az Egyezményt e törvénnyel kihirdeti.

3. §

Az Egyezmény hiteles angol nyelvű szövege, valamint annak hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„Council of Europe Convention on the Prevention of Terrorism

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Recognising the value of reinforcing co-operation with the other Parties to this Convention;

Wishing to take effective measures to prevent terrorism and to counter, in particular, public provocation to commit terrorist offences and recruitment and training for terrorism;

Aware of the grave concern caused by the increase in terrorist offences and the growing terrorist threat;

Aware of the precarious situation faced by those who suffer from terrorism, and in this connection reaffirming their profound solidarity with the victims of terrorism and their families;

Recognising that terrorist offences and the offences set forth in this Convention, by whoever perpetrated, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature, and recalling the obligation of all Parties to prevent such offences and, if not prevented, to prosecute and ensure that they are punishable by penalties which take into account their grave nature;

Recalling the need to strengthen the fight against terrorism and reaffirming that all measures taken to prevent or suppress terrorist offences have to respect the rule of law and democratic values, human rights and fundamental freedoms as well as other provisions of international law, including, where applicable, international humanitarian law;

Recognising that this Convention is not intended to affect established principles relating to freedom of expression and freedom of association;

Recalling that acts of terrorism have the purpose by their nature or context to seriously intimidate a population or unduly compel a government or an international organisation to perform or abstain from performing any act or seriously destabilise or destroy the fundamental political, constitutional, economic or social structures of a country or an international organisation;

Have agreed as follows:

Article 1

Terminology

For the purposes of this Convention, "terrorist offence" means any of the offences within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the Appendix.

On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State or the European Community which is not a party to a treaty listed in the Appendix may declare that, in the application of this Convention to the Party concerned, that treaty shall be deemed not to be included in the Appendix. This declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the Party having made such a declaration, which shall notify the Secretary General of the Council of Europe of this entry into force.

Article 2

Purpose

The purpose of the present Convention is to enhance the efforts of Parties in preventing terrorism and its negative effects on the full enjoyment of human rights, in particular the right to life, both by measures to be taken at national level and through international co-operation, with due regard to the existing applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties.

Article 3

National prevention policies

1 Each Party shall take appropriate measures, particularly in the field of training of law enforcement authorities and other bodies, and in the fields of education, culture, information, media and public awareness raising, with a view to preventing terrorist offences and their negative effects while respecting human rights obligations as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 Each Party shall take such measures as may be necessary to improve and develop the co-operation among national authorities with a view to preventing terrorist offences and their negative effects by, inter alia:

- a exchanging information;
- b improving the physical protection of persons and facilities;
- c enhancing training and coordination plans for civil emergencies.

3 Each Party shall promote tolerance by encouraging inter-religious and cross-cultural dialogue involving, where appropriate, non-governmental organisations and other elements of civil society with a view to preventing tensions that might contribute to the commission of terrorist offences.

4 Each Party shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by terrorist offences and the offences set forth in this Convention and consider encouraging the public to provide factual, specific help to its competent authorities that may contribute to preventing terrorist offences and offences set forth in this Convention.

Article 4

International co-operation on prevention

Parties shall, as appropriate and with due regard to their capabilities, assist and support each other with a view to enhancing their capacity to prevent the commission of terrorist offences, including through exchange of information and best practices, as well as through training and other joint efforts of a preventive character.

Article 5

Public provocation to commit a terrorist offence

1 For the purposes of this Convention, "public provocation to commit a terrorist offence" means the distribution, or otherwise making available, of a message to the public, with the intent to incite the commission of a terrorist offence, where such conduct, whether or not directly advocating terrorist offences, causes a danger that one or more such offences may be committed.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish public provocation to commit a terrorist offence, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 6

Recruitment for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "recruitment for terrorism" means to solicit another person to commit or participate in the commission of a terrorist offence, or to join an association or group, for the purpose of contributing to the commission of one or more terrorist offences by the association or the group.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish recruitment for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 7

Training for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "training for terrorism" means to provide instruction in the making or use of explosives, firearms or other weapons or noxious or hazardous substances, or in other specific methods or techniques, for the purpose of carrying

out or contributing to the commission of a terrorist offence, knowing that the skills provided are intended to be used for this purpose.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish training for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 8

Irrelevance of the commission of a terrorist offence

For an act to constitute an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention, it shall not be necessary that a terrorist offence be actually committed.

Article 9

Ancillary offences

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law:

- a Participating as an accomplice in an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;
- b Organising or directing others to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;
- c Contributing to the commission of one or more offences as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:
 - i be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention; or
 - ii be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention.

2 Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under, and in accordance with, its domestic law the attempt to commit an offence as set forth in Articles 6 and 7 of this Convention.

Article 10

Liability of legal entities

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal entities for participation in the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention.

2 Subject to the legal principles of the Party, the liability of legal entities may be criminal, civil or administrative.

3 Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

Article 11

Sanctions and measures

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to make the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention punishable by effective, proportionate and dissuasive penalties.

2 Previous final convictions pronounced in foreign States for offences set forth in the present Convention may, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of determining the sentence in accordance with domestic law.

3 Each Party shall ensure that legal entities held liable in accordance with Article 10 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 12

Conditions and safeguards

1 Each Party shall ensure that the establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention are carried out while respecting human rights obligations, in particular the right to freedom of expression, freedom of association and freedom of religion, as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 The establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention should furthermore be subject to the principle of proportionality, with respect to the legitimate aims pursued and to their necessity in a democratic society, and should exclude any form of arbitrariness or discriminatory or racist treatment.

Article 13

Protection, compensation and support for victims of terrorism

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to protect and support the victims of terrorism that has been committed within its own territory. These measures may include, through the appropriate national schemes and subject to domestic legislation, *inter alia*, financial assistance and compensation for victims of terrorism and their close family members.

Article 14

Jurisdiction

1 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

a when the offence is committed in the territory of that Party;

b when the offence is committed on board a ship flying the flag of that Party, or on board an aircraft registered under the laws of that Party;

c when the offence is committed by a national of that Party.

2 Each Party may also establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

a when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, in the territory of or against a national of that Party;

b when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, against a State or government facility of that Party abroad, including diplomatic or consular premises of that Party;

c when the offence was directed towards or resulted in an offence referred to in Article 1 of this Convention, committed in an attempt to compel that Party to do or abstain from doing any act;

d when the offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that Party;

e when the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that Party.

3 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention in the case where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to a Party whose jurisdiction is based on a rule of jurisdiction existing equally in the law of the requested Party.

4 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

5 When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence set forth in this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.

Article 15

Duty to investigate

1 Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in this Convention may be present in its territory, the Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3 Any person in respect of whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

- a communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;
- b be visited by a representative of that State;
- c be informed of that person's rights under subparagraphs a. and b.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the Party in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any Party having a claim of jurisdiction in accordance with Article 14, paragraphs 1.c and 2.d to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

Article 16

Non application of the Convention

This Convention shall not apply where any of the offences established in accordance with Articles 5 to 7 and 9 is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State, and no other State has a basis under Article 14, paragraph 1 or 2 of this Convention, to exercise jurisdiction, it being understood that the provisions of Articles 17 and 20 to 22 of this Convention shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 17

International co-operation in criminal matters

1 Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2 Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other agreements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or agreements, Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

3 Parties shall co-operate with each other to the fullest extent possible under relevant law, treaties, agreements and arrangements of the requested Party with respect to criminal investigations or proceedings in relation to the offences for which a legal entity may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting Party.

4 Each Party may give consideration to establishing additional mechanisms to share with other Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to Article 10.

Article 18

Extradite or prosecute

1 The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that Party. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that Party.

2 Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this Party and the Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 19

Extradition

1 The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2 When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

3 Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested Party.

4 Where necessary, the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be treated, for the purposes of extradition between Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the Parties that have established jurisdiction in accordance with Article 14.

5 The provisions of all extradition treaties and agreements concluded between Parties in respect of offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be modified as between Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 20

Exclusion of the political exception clause

1 None of the offences referred to in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence, an offence connected with a political offence, or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2 Without prejudice to the application of Articles 19 to 23 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969 to the other Articles of this Convention, any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession of the Convention, declare that it reserves the right to not apply paragraph 1 of this Article as far as extradition in respect of an offence set forth in this Convention is concerned. The Party undertakes to apply this reservation on a case-by-case basis, through a duly reasoned decision.

3 Any Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with paragraph 2 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4 A Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this Article may not claim the application of paragraph 1 of this Article by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of this article in so far as it has itself accepted it.

5 The reservation shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the Party concerned. However, such reservation may be renewed for periods of the same duration.

6 Twelve months before the date of expiry of the reservation, the Secretary General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the Party concerned. No later than three months before expiry, the Party shall notify the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding, amending or withdrawing its reservation. Where a Party notifies the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding its reservation, it shall provide an explanation of the grounds justifying its continuance. In the absence of notification by the Party concerned, the Secretary General of the Council of Europe shall inform that Party that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the Party concerned to notify its intention to uphold or modify its reservation before the expiry of that period shall cause the reservation to lapse.

7 Where a Party does not extradite a person in application of this reservation, after receiving an extradition request from another Party, it shall submit the case, without exception whatsoever and without undue delay, to its competent authorities for the purpose of prosecution, unless the requesting Party and the requested Party agree otherwise. The competent authorities, for the purpose of prosecution in the requested Party, shall take their decision in the same manner as in the case of any offence of a grave nature under the law of that Party. The requested Party shall communicate, without undue delay, the final outcome of

the proceedings to the requesting Party and to the Secretary General of the Council of Europe, who shall forward it to the Consultation of the Parties provided for in Article 30.

8 The decision to refuse the extradition request on the basis of this reservation shall be forwarded promptly to the requesting Party. If within a reasonable time no judicial decision on the merits has been taken in the requested Party according to paragraph 7, the requesting Party may communicate this fact to the Secretary General of the Council of Europe, who shall submit the matter to the Consultation of the Parties provided for in Article 30. This Consultation shall consider the matter and issue an opinion on the conformity of the refusal with the Convention and shall submit it to the Committee of Ministers for the purpose of issuing a declaration thereon. When performing its functions under this paragraph, the Committee of Ministers shall meet in its composition restricted to the States Parties.

Article 21

Discrimination clause

1 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

2 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

3 Nothing in this Convention shall be interpreted either as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to the death penalty or, where the law of the requested Party does not allow for life imprisonment, to life imprisonment without the possibility of parole, unless under applicable extradition treaties the requested Party is under the obligation to extradite if the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, where imposed, will not be carried out, or that the person concerned will not be subject to life imprisonment without the possibility of parole.

Article 22

Spontaneous information

1 Without prejudice to their own investigations or proceedings, the competent authorities of a Party may, without prior request, forward to the competent authorities of another Party information obtained within the framework of their own investigations, when they consider that the disclosure of such information might assist the Party receiving the information in initiating or carrying out investigations or proceedings, or might lead to a request by that Party under this Convention.

2 The Party providing the information may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the Party receiving the information.

3 The Party receiving the information shall be bound by those conditions.

4 However, any Party may, at any time, by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to be bound by the conditions imposed by the Party providing the information under paragraph 2 above, unless it receives prior notice of the nature of the information to be provided and agrees to its transmission.

Article 23

Signature and entry into force

1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and by non-member States which have participated in its elaboration.

2 This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which six Signatories, including at least four member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

4 In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

Article 24

Accession to the Convention

1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, may invite any State which is not a member of the Council of Europe and which has not participated in its elaboration to accede to this convention. The decision shall be taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee of Ministers.

2 In respect of any State acceding to the convention under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 25

Territorial application

1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.

3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 26

Effects of the Convention

1 The present Convention supplements applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties, including the provisions of the following Council of Europe treaties:

- European Convention on Extradition, opened for signature, in Paris, on 13 December 1957 (ETS No. 24);
- European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature, in Strasbourg, on 20 April 1959 (ETS No. 30);
- European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature, in Strasbourg, on 27 January 1977 (ETS No. 90);
- Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 17 March 1978 (ETS No. 99);
- Second Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 8 November 2001 (ETS No. 182);
- Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 15 May 2003 (ETS No. 190).

2 If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the matters dealt with in this Convention or have otherwise established their relations on such matters, or should they in future do so, they shall also be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly. However, where Parties establish their relations in respect of the matters dealt with in the present Convention other than as regulated therein, they shall do so in a manner that is not inconsistent with the Convention's objectives and principles.

3 Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.

4 Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of a Party and individuals under international law, including international humanitarian law.

5 The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a Party in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 27

Amendments to the Convention

1 Amendments to this Convention may be proposed by any Party, the Committee of Ministers of the Council of Europe or the Consultation of the Parties.

2 Any proposal for amendment shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

3 Moreover, any amendment proposed by a Party or the Committee of Ministers shall be communicated to the Consultation of the Parties, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on the proposed amendment.

4 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and any opinion submitted by the Consultation of the Parties and may approve the amendment.

5 The text of any amendment approved by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 4 shall be forwarded to the Parties for acceptance.

6 Any amendment approved in accordance with paragraph 4 shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 28

Revision of the Appendix

1 In order to update the list of treaties in the Appendix, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. These proposals for amendment shall only concern universal treaties concluded within the United Nations system dealing specifically with international terrorism and having entered into force. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

2 After having consulted the non-member Parties, the Committee of Ministers may adopt a proposed amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any

Party may notify the Secretary General of the Council of Europe of any objection to the entry into force of the amendment in respect of that Party.

3 If one third of the Parties notifies the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

4 If less than one third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.

5 Once an amendment has entered into force in accordance with paragraph 2 and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it notifies the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance.

Article 29

Settlement of disputes

In the event of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties to the dispute, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 30

Consultation of the Parties

1 The Parties shall consult periodically with a view to:

- a making proposals to facilitate or improve the effective use and implementation of this Convention, including the identification of any problems and the effects of any declaration made under this Convention;
- b formulating its opinion on the conformity of a refusal to extradite which is referred to them in accordance with Article 20, paragraph 8;
- c making proposals for the amendment of this Convention in accordance with Article 27;
- d formulating their opinion on any proposal for the amendment of this Convention which is referred to them in accordance with Article 27, paragraph 3;
- e expressing an opinion on any question concerning the application of this Convention and facilitating the exchange of information on significant legal, policy or technological developments.

2 The Consultation of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever he finds it necessary and in any case when a majority of the Parties or the Committee of Ministers request its convocation.

3 The Parties shall be assisted by the Secretariat of the Council of Europe in carrying out their functions pursuant to this article.

Article 31 Denunciation

1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 32 Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention as well as any State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 23;
- d any declaration made under Article 1, paragraph 2, 22, paragraph 4, and 25 ;
- e any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Appendix

1 Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970;

2 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation, concluded at Montreal on 23 September 1971;

3 Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, adopted in New York on 14 December 1973;

4 International Convention Against the Taking of Hostages, adopted in New York on 17 December 1979;

- 5 Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted in Vienna on 3 March 1980;
- 6 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988;
- 7 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988;
- 8 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988;
- 9 International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on 15 December 1997;
- 10 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted in New York on 9 December 1999.
- 11 International Convention for the suppression of Acts of Nuclear Terrorism¹

„Az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló Egyezménye

Az Európa Tanács tagállamai és a jelen Egyezmény többi aláíró Állama,

figyelembe véve, hogy az Európa Tanács célja a tagjai közötti nagyobb egység elérése,

elismerve a jelen Egyezmény Szerződő Felei közt folytatott együttműködés megerősítésének értékét,

attól az óhajtól vezérelve, hogy hatékony lépéseket tegyenek a terrorizmus megelőzése és az ellene való fellépés érdekében, különösen a terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás, valamint a terroristák toborzása és kiképzése ellen,

aggodalommal figyelve a terrorcselekmények számának növekedését és a növekvő terrorfenyegetést,

tudatában a terrorizmustól szenvedők bizonytalan helyzetének, és ezzel kapcsolatban megerősítvén a terrorizmus áldozatai és családjaik iránt érzett mély szolidaritást,

elismerve, hogy a terrorcselekmények és a jelen Egyezményben meghatározott bűncselekmények, bárki is követte el azokat, semmilyen körülmények között nem igazolhatóak politikai, filozófiai, ideológiai, faji, etnikai, vallási vagy más hasonló természetű indítékokkal, valamint szem előtt tartva minden Szerződő Fél kötelezettségét ezen bűncselekmények megelőzésére, abban az esetben pedig, ha megelőzésükre nem kerülhetett

¹ Amendment to the Appendix adopted by the Ministers' Deputies at their 1034th meeting (11 September 2008, item 10.1) and entered into force on 13 September 2009 in accordance with Article 28 of the Convention.

sor, azok üldözésére, illetve annak biztosítására, hogy ezen bűncselekmények súlyuknak megfelelő büntetésekkel legyenek büntetendőek,

szem előtt tartva a terrorizmus elleni küzdelem fokozásának szükségességét és újra megerősítvén, hogy a terrorcselekmények megelőzése vagy visszaszorítása érdekében foganatosított valamennyi intézkedésnek tiszteletben kell tartania a jogállamiságot és a demokratikus értékeket, az emberi jogokat és alapvető szabadságokat, akárcsak a nemzetközi jog más előírásait, ideértve, amennyiben alkalmazható, a nemzetközi humanitárius jogot,

elismerve, hogy a jelen Egyezménynek nem célja a véleménynyilvánítási és egyesülési szabadság alapelveinek megváltoztatása,

szem előtt tartva, hogy a terrorcselekmények célja természetükből vagy összefüggéseikből következően a lakosság komoly megfélemlítése, illetve az, hogy egy kormányt vagy nemzetközi szervezetet valamely cselekmény megtételére vagy attól való tartózkodásra jogellenesen rábírjanak vagy súlyosan destabilizálják, illetve lerombolják egy ország vagy nemzetközi szervezet alapvető politikai, alkotmányos, gazdasági vagy szociális rendjét,

a következőkben állapodtak meg:

1. cikk

Értelmező rendelkezések

A jelen Egyezmény alkalmazásában „terrorcselekmény” alatt bármely, a függelékben szereplő nemzetközi szerződés hatálya alá tartozó és ott meghatározott bűncselekményt kell érteni.

Bármely olyan állam vagy az Európai Közösség, amely nem részese a függelékben szereplő valamely szerződésnek, a megerősítő, elfogadási, jóváhagyási vagy csatlakozási okirat letétbe helyezésekor olyan nyilatkozatot tehet, hogy a jelen Egyezmény rá vonatkozó alkalmazása során úgy kell tekinteni, mintha az adott szerződés a függelékben nem szerepelne. Ezen nyilatkozat hatályát veszti, amint a szerződés a nyilatkozatot tett Fél tekintetében hatályba lép, amiről a Fél értesíti az Európa Tanács Főtitkárát.

2. cikk

Cél

A jelen Egyezmény célja a Szerződő Felek erőfeszítéseinek növelése a terrorizmus és negatív hatásainak megelőzése, az emberi jogok, különösen az élethez való jog teljes gyakorlásának biztosítása érdekében, mind a nemzeti szinten, mind a nemzetközi együttműködés során teendő intézkedések által, figyelemmel a Szerződő Felek között már hatályban lévő és alkalmazásra kerülő több- vagy kétoldalú szerződésekre vagy megállapodásokra.

3. cikk

Nemzeti politikák a megelőzés terén

(1) Minden Szerződő Fél megteszi a szükséges intézkedéseket, különösen a rendészeti szervek és más hatóságok képzése, az oktatás, a kultúra, a tájékoztatás, a sajtó és a közfigyelem felkeltése területén, a terrorcselekmények és negatív hatásai megelőzése érdekében, tiszteletben tartva az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló

Egyezményt és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányát – amennyiben azok a Szerződő Félre alkalmazandók –, valamint más nemzetközi jogi kötelezettségeket.

(2) Minden Szerződő Fél megteszi a nemzeti hatóságok közötti együttműködés javításához és fejlesztéséhez szükséges intézkedéseket abból a célból, hogy megelőzzék a terrorcselekményeket és negatív hatásaikat, így többek között:

- a) információcsere;
- b) személyek és létesítmények fizikai védelmének fejlesztése;
- c) a polgári veszélyhelyzetek esetére képzési és együttműködési tervek fejlesztése által.

(3) Minden Szerződő Fél hozzájárul a tolerancia megszilárdulásához, elősegítve a vallások és kultúrák közötti párbeszédet, és szükség esetén bevonva a nem-kormányzati szervezeteket és a civil társadalom más elemeit, azzal a céllal, hogy megelőzzék olyan feszültségek kialakulását, amelyek hozzájárulhatnak terrorcselekmények elkövetéséhez.

(4) Minden Szerződő Fél erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy ráirányítsa a közfigyelmet a terrorcselekmények és a jelen Egyezményben szereplő bűncselekmények okozta fenyegetés létezésére, okaira és súlyára, biztatva a nyilvánosságot, hogy nyújtson tényleges fokozott segítséget illetékes hatóságainak, ami hozzájárulhat a terrorcselekmények és a jelen Egyezményben szereplő bűncselekmények megelőzéséhez.

4. cikk

Nemzetközi együttműködés a megelőzés terén

A Szerződő Felek, amennyiben szükséges, lehetőségeiknek megfelelően segítik és támogatják egymást abból a célból, hogy növeljék képességeiket a terrorcselekmények elkövetésének megelőzése terén, ideértve az információcserét és a legjobb gyakorlatok megosztását, továbbá a képzést, valamint más megelőző jellegű közös erőfeszítéseket.

5. cikk

Terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás

(1) A jelen Egyezmény tekintetében „terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás” alatt kell érteni valamely üzenet terjesztését, vagy egyéb módon a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tételét, azzal a szándékkal, hogy terrorcselekmény elkövetésére uszítson, ha ez a magatartás – akár a terrorcselekmény közvetlen támogatásával, akár anélkül – annak veszélyével jár, hogy egy vagy több ilyen bűncselekményt követhetnek el.

(2) Minden Szerződő Fél meghozza a szükséges intézkedéseket, hogy az (1) bekezdésben meghatározott terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás, amennyiben azt jogellenesen és szándékosan követik el, a belső joga szerint bűncselekményként büntetendő legyen.

6. cikk

Terroristák toborzása

(1) A jelen Egyezmény alkalmazásában „terroristák toborzása” alatt kell érteni más személyeknek terrorcselekmény elkövetésére vagy abban való részvételre, illetve ilyen jellegű társasághoz vagy csoporthoz való csatlakozásra való felhívását azzal a szándékkal, hogy a

társaság vagy csoport által elkövetett egy vagy több terrorcselekmény elkövetéséhez hozzájáruljon.

(2) Minden Szerződő Fél meghozza a szükséges intézkedéseket, hogy az (1) bekezdésben hivatkozott terroristák toborzása, amennyiben azt jogellenesen és szándékosan követik el, a belső joga szerint bűncselekményként büntetendő legyen.

7. cikk

Terroristák kiképzése

(1) A jelen Egyezmény tekintetében „terroristák kiképzése” alatt kell érteni robbanóanyagok, lőfegyverek vagy más fegyverek, mérgező vagy veszélyes anyagok készítésére vagy használatára, vagy más különleges módszerek vagy technikák alkalmazására vonatkozó oktatás nyújtását terrorcselekmény elkövetése vagy abban való részvétel céljából, tudatában annak, hogy az átadott szakismeretet e célokra kívánják felhasználni.

(2) Minden Szerződő Fél meghozza a szükséges intézkedéseket, hogy az (1) bekezdésben hivatkozott terroristák kiképzése, amennyiben azt jogellenesen és szándékosan követik el, a belső joga szerint bűncselekményként büntetendő legyen.

8. cikk

A terrorcselekmény tényleges elkövetésének szükségletelensége

Ahhoz, hogy egy cselekmény megvalósítsa a jelen Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket, nem szükséges, hogy a terrorcselekményt ténylegesen elkövessék.

9. cikk

Járulékos bűncselekmények

(1) Minden Szerződő Fél meghozza a szükséges intézkedéseket, hogy a belső joga szerint bűncselekményként büntetendő legyen:

- a) bűnrészesként való részvétel a jelen Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekmények elkövetésében;
- b) mások irányítása vagy tevékenységük megszervezése a jelen Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekmények elkövetése érdekében;
- c) részvétel egy vagy több, a jelen Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekményt elkövető, közös cél érdekében tevékenykedő személyek csoportjában.
A részvételnek szándékosnak kell lennie, és
 - i) azzal a céllal kell történnie, hogy a csoport büntetendő tevékenységét vagy bűnelkövetői célját támogassa, amennyiben az ilyen jellegű tevékenység vagy az elkövetés célja magában foglalja a jelen Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekmények elkövetését; vagy
 - ii) annak ismeretében kell történnie, hogy a csoport szándéka a jelen Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekmény elkövetése.

(2) Minden Szerződő Fél meghozza a szükséges intézkedéseket, hogy a jelen Egyezmény 6-7. cikkeiben meghatározott bűncselekmények elkövetésének kísérlete, a belső jogával összhangban bűncselekményként büntetendő legyen.

10. cikk

Jogi személyek felelőssége

- (1) Minden Szerződő Fél a belső jogrendjével összhangban meghozza a jelen Egyezmény 5-7. és 9. Cikkében meghatározott bűncselekményekben résztvevő jogi személy felelősségre vonása érdekében szükséges intézkedéseket.
- (2) A Szerződő Fél belső jogrendjével összhangban a jogi személyek felelőssége büntetőjogi, polgári jogi vagy közigazgatási jogi lehet.
- (3) Az ilyen jellegű felelősség nem érinti a bűncselekményeket elkövető természetes személyek büntetőjogi felelősségét.

11. cikk

Büntetések és intézkedések

- (1) Minden Szerződő Fél meghozza a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekmények miatt hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetéseket lehessen kiszabni.
- (2) A jelen Egyezményben meghatározott bűncselekmények miatt korábban külföldön hozott jogerős elítélések, amilyen mértékben azt a belső jog megengedi, figyelembe vehetők a belső joggal összhangban a büntetés kiszabásakor.
- (3) Minden Szerződő Fél biztosítja, hogy a 10. cikk szerint felelős jogi személyeket hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi, illetőleg nem büntetőjogi szankciókkal lehessen sújtani, ideértve a pénzügyi szankciókat is.

12. cikk

Feltételek és biztosítékok

- (1) Minden Szerződő Fél biztosítja a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkei szerinti büntethetőség megteremtése, bevezetése és alkalmazása során az emberi jogok, különösen a véleménynyilvánítás szabadsága, az egyesülési és vallásszabadság tiszteletben tartását, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezménnyel és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányával – amennyiben azok a Szerződő Félre alkalmazandók –, valamint más nemzetközi jogi kötelezettséggel összhangban.
- (2) A jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkei szerinti büntethetőség megteremtésének, bevezetésének és alkalmazásának meg kell felelnie továbbá az arányosság elvének, figyelemmel egy demokratikus társadalom legitim céljaira és azok szükségességére, és mentesnek kell lennie az önkényesség, diszkriminatív vagy rasszista bánásmód bármely formájától.

13. cikk

A terrorizmus áldozatainak védelme, kárpótlása és támogatása

Minden Szerződő Fél meghozza a területén elkövetett terrorcselekmények áldozatainak védelméhez és támogatásához szükséges intézkedéseket. Ezek az intézkedések a megfelelő

nemzeti eljárások és belső jogszabályok szerint, többek között a terrorizmus áldozatai és közeli hozzátartozóik részére nyújtott anyagi támogatásból és kárpótlásból állhatnak.

14. cikk **Joghatóság**

(1) Minden Szerződő Fél megteszi azon intézkedéseket, melyek ahhoz szükségesek, hogy megállapítsa joghatóságát a jelen Egyezményben meghatározott bűncselekmények vonatkozásában:

- a) amennyiben a bűncselekményt a Szerződő Fél területén követik el;
- b) amennyiben a bűncselekményt a Szerződő Fél zászlóját viselő hajó fedélzetén vagy a Szerződő Fél jogszabályai szerint nyilvántartott repülőgép fedélzetén követik el;
- c) amennyiben a bűncselekményt a Szerződő Fél állampolgára követi el.

(2) Minden Szerződő Fél akkor is megállapíthatja joghatóságát a jelen Egyezményben meghatározott bűncselekmények vonatkozásában:

- a) amennyiben a Szerződő Fél területén vagy állampolgára ellen elkövetett bűncselekmény a jelen Egyezmény 1. cikkében meghatározott bűncselekmény elkövetésére irányult vagy annak elkövetését eredményezte;
- b) amennyiben a Szerződő Fél külföldön lévő állami vagy kormányzati létesítménye – ideértve a Szerződő Fél diplomáciai és konzulátusi épületeit is – ellen elkövetett bűncselekmény a jelen Egyezmény 1. cikkében meghatározott bűncselekmény elkövetésére irányult vagy annak elkövetését eredményezte;
- c) amennyiben a bűncselekményt, amely a jelen Egyezmény 1. cikkében meghatározott bűncselekmény elkövetésére irányult vagy annak elkövetését eredményezte, azzal a céllal követték el, hogy valamely Szerződő Felet arra kényszerítsenek, hogy valamit tegyen, vagy attól tartózkodjon;
- d) amennyiben a bűncselekményt olyan hontalan személy követte el, akinek a szokásos tartózkodási helye a Szerződő Fél területén van;
- e) amennyiben a bűncselekményt a Szerződő Fél Kormánya által működtetett repülőgép fedélzetén követték el.

(3) Minden Szerződő Fél megteszi azokat az intézkedéseket, melyek ahhoz szükségesek, hogy megállapítsa joghatóságát a jelen Egyezményben foglalt bűncselekmények vonatkozásában, abban az esetben, ha a bűncselekmény feltételezett elkövetője a területén tartózkodik, és nem teljesíti a kiadatási kérelmet azon Szerződő Fél részére, akinek joghatósága olyan joghatósági elven alapul, amely a megkeresett Szerződő Fél jogrendszerében szintén létezik.

(4) Jelen Egyezmény nem zárja ki a belső jog szerint megállapított büntetőjogi joghatóság gyakorlását.

(5) Amennyiben több Szerződő Fél is megállapítja a joghatóságát a jelen Egyezményben meghatározott, feltételezett bűncselekmény vonatkozásában, az érintett Szerződő Felek, amennyiben szükséges, tárgyalást folytatnak a vádemelés lefolytatása szempontjából legmegfelelőbb joghatóság meghatározása érdekében.

15. cikk **Kötelező nyomozás**

(1) Abban az esetben, ha egy Szerződő Fél arról értesül, hogy olyan személy tartózkodik a területén, aki a jelen Egyezményben meghatározott bűncselekményt követett el, vagy feltételezhető, hogy elkövetett, akkor az érintett Szerződő Fél a belső jogával összhangban köteles megtenni a tájékoztatásban szereplő tények kivizsgálásához szükséges intézkedéseket.

(2) Abban az esetben, ha azon Szerződő Fél, melynek területén az elkövető vagy feltételezett elkövető tartózkodik, megállapítja, hogy a tájékoztatásban szereplő körülmények fennállnak, köteles megtenni a belső jogával összhangban álló szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy e személy büntetőeljárás lefolytatása vagy kiadatás céljából rendelkezésre álljon.

(3) Azon személy, akivel szemben a (2) bekezdésben meghatározott intézkedéseket alkalmazzák, jogosult:

- a) haladéktalanul felvenni a kapcsolatot azon állam megfelelő képviselőjével, melynek az állampolgára, vagy amely egyébként jogosult az adott személy jogainak védelmére, illetőleg, amennyiben az adott személy hontalan, amelyik államban annak szokásos tartózkodási helye van;
- b) arra, hogy az állam képviselője őt felkeresse;
- c) arra, hogy az őt az a) és b) pontok alapján megillető jogokról tájékoztassák.

(4) A (3) bekezdésben meghatározott jogokat azon Szerződő Fél jogszabályaival és előírásaival összhangban kell gyakorolni, amelynek a területén az elkövető vagy feltételezett elkövető tartózkodik, azzal a feltétellel, hogy ezen jogszabályoknak és előírásoknak biztosítaniuk kell a (3) bekezdésben említett jogok céljainak teljes körű érvényesülését.

(5) A (3) és (4) bekezdés nem érinti a 14. cikk (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdés d) pontja alapján joghatóságot igénylő Szerződő Fél azon jogát, hogy a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottságát felkérje a feltételezett elkövetővel történő kapcsolattartásra és meglátogatására.

16. cikk

Az Egyezmény alkalmazhatóságának kizárása

A jelen Egyezmény nem alkalmazható abban az esetben, amennyiben az 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket egyetlen állam területén követték el, a bűncselekmény feltételezett elkövetője az adott állam állampolgára és az említett állam területén tartózkodik, továbbá egyetlen más államnak sincs a jelen Egyezmény 14. cikk (1) vagy (2) bekezdése szerint joghatósága, ugyanakkor ezen esetekben is megfelelően alkalmazandóak a jelen Egyezmény 17. és 20-22. cikkeinek rendelkezései.

17. cikk

Nemzetközi bűnügyi együttműködés

(1) A Szerződő Felek a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekményekkel összefüggésben folytatott nyomozás, büntető- vagy kiadatási eljárás során a lehető legnagyobb mértékben segítséget nyújtanak egymásnak, ideértve az eljáráshoz szükséges rendelkezésükre álló bizonyítékok beszerzéséhez nyújtott segítséget.

(2) A Szerződő Felek az (1) bekezdésben meghatározott kötelezettségeiknek a közöttük hatályban lévő kölcsönös jogsegélyről szóló szerződésekkel vagy megállapodásokkal

összhangban tesznek eleget. Ilyen szerződések vagy megállapodások hiányában a Szerződő Felek belső joguk szerint nyújtanak segítséget egymásnak.

(3) A Szerződő Felek a megkeresett Szerződő Fél vonatkozó jogszabályai, szerződései, megállapodásai és rendelkezései által megengedett legszélesebb körben együttműködnek egymással olyan bűncselekmények miatt folytatott nyomozás vagy büntetőeljárás során, amelyek vonatkozásában a jelen Egyezmény 10. cikke szerint a megkereső Szerződő Fél területén jogi személy felelősségének megállapítására kerülhet sor.

(4) Minden Szerződő Fél megvizsgálja olyan kiegészítő mechanizmusok létrehozásának lehetőségét, amelyek célja tájékoztatás nyújtása vagy bizonyítékok szolgáltatása más Szerződő Felek számára a 10. cikk szerinti büntetőjogi, polgári jogi vagy közigazgatási jogi felelősség megállapítása érdekében.

18. cikk

Kiadatás vagy büntetőeljárás

(1) Az a Szerződő Fél, amelynek a területén a feltételezett elkövető tartózkodik, amennyiben a 14. cikk szerint joghatósággal rendelkezik és amennyiben nem adja ki ezen személyt, köteles az ügyet kivétel nélkül, a belső jogszabályai szerinti eljárásnak megfelelően, indokolatlan késedelem nélkül a büntetőeljárás megindítása céljából az illetékes hatóságaihoz továbbítani, függetlenül attól, hogy a bűncselekményt a területén követték el vagy sem. Ezen hatóságok kötelesek döntésüket azonos módon meghozni, mint ezen Szerződő Fél joga szerint bármely más súlyos bűncselekmény esetén.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott kötelezettség teljesítettnek tekinthető olyan feltételes kiadatás vagy átadás teljesítése esetén, amennyiben az egyik Szerződő Fél belső joga szerint csak azzal a feltétellel adhatja ki, vagy adhatja át más módon állampolgárait, hogy azon tárgyalás vagy eljárás alapján - amely miatt azok kiadatását vagy átadását kérték - kiszabott ítélet végrehajtására az állampolgár visszaszállításra kerül hozzá, és a Szerződő Fél és a kiadatást kérő Szerződő Fél megegyeznek ezen kitételben, valamint a szükségesnek tartott egyéb feltételekben.

19. cikk

Kiadatás

(1) A jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket úgy kell tekinteni, mintha azok bármely, a Szerződő Felek között a jelen Egyezmény hatálybalépése előtt létrejött hatályos kiadatásról szóló szerződésekben kiadatás alapjául szolgáló bűncselekményként szerepnének. A Szerződő Felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy ezeket a bűncselekményeket valamennyi, a jelen Egyezmény hatálybalépése után kötött kiadatásról szóló szerződésekben kiadatás alapjául szolgáló bűncselekményként fogják feltüntetni.

(2) Ha a Szerződő Fél szerződés meglététől teszi függővé a kiadatást, és olyan Szerződő Fél kap kiadatási kérelmet, amelyikkel nincs kiadatási szerződése, amennyiben a megkeresett Szerződő Fél úgy dönt, jelen Egyezményt a kiadatás jogi alapjának tekintheti a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekmények tekintetében. A kiadatás a megkeresett Szerződő Fél jogszabályaiban meghatározott további feltételek szerint történik.

(3) Azon Szerződő Felek, amelyek a kiadást nem teszik szerződés meglététől függővé, a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket egymás között kiadási bűncselekményeknek tekintik, a megkeresett Szerződő Fél jogszabályaival összhangban.

(4) Amennyiben szükséges, a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket, a Szerződő Felek közötti kiadás tekintetében úgy kell elbírálni, mintha azokat nem csak azon a helyen követték volna el, ahol valójában, hanem azon Szerződő Felek területén is, amelyek a 14. cikkel összhangban állapítják meg joghatóságukat.

(5) A Szerződő Felek között kötött minden kiadási szerződés és megállapodás rendelkezései annyiban tekintendők módosítottak a jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekmények tekintetében, amennyiben azok nem egyeztethetők össze a jelen Egyezménnyel.

20. cikk

A politikai bűncselekményre vonatkozó kivétel kizárása

(1) A jelen Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott egyetlen bűncselekmény sem tekinthető a kiadás vagy kölcsönös jogsegély tekintetében politikai bűncselekménynek, politikai bűncselekménnyel összefüggő bűncselekménynek vagy politikai indokból elkövetett bűncselekménynek. Ennek megfelelően, az ilyen bűncselekmény miatti kiadási vagy kölcsönös jogsegély iránti kérelem nem utasítható el kizárólag arra hivatkozással, hogy a bűncselekmény politikai bűncselekmény, politikai bűncselekménnyel összefüggő bűncselekmény vagy politikai indokból elkövetett bűncselekmény.

(2) A szerződések jogáról szóló, Bécsben, 1969. május 23-án kelt Egyezmény 19-23. cikkeinek valamint a jelen Egyezmény más cikkeinek sérelme nélkül, bármely állam vagy az Európai Közösség, az aláírással egyidejűleg vagy a megerősítő, elfogadási, jóváhagyási vagy csatlakozási okiratai letétbe helyezéskor úgy nyilatkozhat, hogy fenntartja azon jogát, hogy ne alkalmazza a jelen cikk (1) bekezdését a jelen Egyezményben meghatározott bűncselekménnyel összefüggő kiadás során. A Szerződő Fél kötelezi magát arra, hogy a jelen fenntartást eseti alapon, megfelelően indokolt döntés alapján alkalmazza.

(3) Bármely Szerződő Fél részben vagy egészben visszavonhatja a (2) bekezdés szerint tett fenntartását az Európa Tanács Főtitkárának címzett nyilatkozattal, amely a kézhezvétel napján válik hatályossá.

(4) Azon Szerződő Fél, amely nyilatkozatot tett a jelen cikk (2) bekezdésével összhangban, nem követelheti az (1) bekezdés más Szerződő Fél általi alkalmazását; ugyanakkor amennyiben a fenntartás csak részleges vagy feltételes, az adott Szerződő Fél annyiban követelheti az alkalmazását, amennyiben azt maga elfogadta.

(5) A fenntartás a jelen Egyezménynek az érintett Szerződő Fél tekintetében történő hatálybalépésétől számított 3 éves időtartamra szól. Ugyanakkor, a fenntartás azonos időtartamokra megújítható.

(6) Tizenkét hónappal a fenntartás lejártá előtt, az Európa Tanács Főtitkára a lejáratról értesíti az érintett Szerződő Felet. A Szerződő Fél a lejárat előtt legkésőbb három hónappal köteles értesíteni az Európa Tanács Főtitkárát arról, hogy fenntartja, módosítja vagy

visszavonja a fenntartását. Amennyiben a Szerződő Fél arról értesíti az Európa Tanács Főtitkárát, hogy fenntartja a fenntartást, magyarázatot kell adnia a folytonosság indokairól. Az érintett Szerződő Fél értesítésének hiányában, az Európa Tanács Főtitkára tájékoztatja a Szerződő Felet, hogy fenntartása hat hónappal automatikusan meghosszabbodik. Abban az esetben, ha a Szerződő Fél elmulasztja értesíteni az Európa Tanács Főtitkárát azon szándékáról, hogy fenntartsa vagy módosítsa a fenntartását, az említett időtartam lejártával a fenntartás megszűnik.

(7) Amennyiben a Szerződő Fél a jelen fenntartást alkalmazva a másik Szerződő Féltől érkezett kiadatási kérelem ellenére nem adja ki a kért személyt, köteles az ügyet minden esetben indokolatlan késedelem nélkül a büntetőeljárás megindítása céljából illetékes hatóságaihoz továbbítani, kivéve, ha a megkereső és megkeresett Szerződő Fél másképp állapodik meg. A megkeresett Szerződő Fél illetékes hatóságai a büntetőeljárás lefolytatása érdekében kötelesek döntésüket azonos módon meghozni, mint ahogy azt a belső joguk szerint bármely más súlyos bűncselekmény esetében tennék. A megkeresett Szerződő Fél köteles indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatni a kérelmező Szerződő Felet és az Európa Tanács Főtitkárát az eljárás végeredményéről, aki továbbítja azt a Szerződő Felek 30. cikkben hivatkozott Konzultációs Testületének.

(8) A kiadás ezen fenntartás alapján történő megtagadásáról azonnal tájékoztatni kell a kérelmező Szerződő Felet. Abban az esetben, ha ésszerű időn belül az igazságügyi hatóságok nem hoznak érdemi döntést a megkeresett Szerződő Félnél a (7) bekezdés szerint, a megkereső Szerződő Fél tájékoztathatja erről az Európa Tanács Főtitkárát, aki a Szerződő Felek 30. cikkben hivatkozott Konzultációs Testülete elé utalja az ügyet. Ezen Konzultációs Testület tárgyalja az ügyet és véleményt bocsát ki arról, hogy a megtagadás összhangban van-e az Egyezményvel és a Miniszteri Bizottság elé utalja nyilatkozat céljából. Amennyiben a Miniszteri Bizottság a jelen bekezdés szerinti feladatát látja el, összetétele a Szerződő Felekre korlátozódik.

21. cikk

Diszkriminációs klauzula

(1) A jelen Egyezmény egyetlen rendelkezése sem értelmezhető oly módon, hogy az kötelezettséget teremt kiadásra vagy kölcsönös jogsegély nyújtására, amennyiben a megkeresett Szerződő Fél alapos okkal azt valószínűsíti, hogy a jelen Egyezmény 5-7. és 9. Cikkében meghatározott bűncselekmények miatti kiadatási kérelmet, illetve kölcsönös jogsegély iránti kérelmet azzal a céllal terjesztették elő, hogy valamely személyt faji, vallási, nemzeti, etnikai hovatartozása vagy politikai véleménye miatt üldözzenek vagy megbüntessenek, vagy azt, hogy a kérelem teljesítése hátrányosan érintené ezen személy helyzetét bármely ezen bekezdésben említett okból.

(2) A jelen Egyezmény egyetlen rendelkezése sem értelmezhető oly módon, hogy az kötelezettséget teremt kiadásra, amennyiben a kiadni kért személy kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek lenne kitéve.

(3) A jelen Egyezmény egyetlen rendelkezése sem értelmezhető oly módon, hogy az kötelezettséget teremt kiadásra, amennyiben a kiadni kért személyt halálbüntetés fenyegeti, vagy - amennyiben a megkeresett Szerződő Fél joga nem teszi lehetővé az életfogytig tartó szabadságvesztést – vele szemben a feltételes szabadságra bocsátás kizárásával életfogytig tartó szabadságvesztést lehet kiszabni, kivéve ha a megkeresett Szerződő Felet az

alkalmazandó kiadatási szerződések alapján kiadatási kötelezettség terheli, amennyiben a megkereső Szerződő Fél olyan biztosítékot nyújt, amelyet a megkeresett Szerződő Fél megfelelőnek ítél arra, hogy a halálbüntetést nem szabják ki, vagy kiszabása esetén azt nem hajtják végre, vagy az érintett személyt nem ítélik életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetésre a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásával.

22. cikk

Megkeresés nélküli információcsere

(1) Saját nyomozásának vagy eljárásának sérelme nélkül a Szerződő Fél illetékes hatóságai előzetes megkeresés hiányában is közölhetnek egy másik Szerződő Fél illetékes hatóságaival olyan információkat, amelyek a saját nyomozásuk keretében jutottak tudomásukra, amennyiben úgy ítélik meg, hogy ezen információk átadása elősegítheti az információt átvevő Szerződő Felet abban, hogy nyomozásokat vagy eljárásokat rendeljen el, vagy folytasson le, illetve amennyiben azt eredményezheti, hogy ez a Szerződő Fél a jelen Egyezmény szerinti megkeresést terjesszen elő.

(2) Az információt átadó Szerződő Fél, a belső jogával összhangban, feltételeket írhat elő az információt átvevő Szerződő Félnek az információ felhasználása tekintetében.

(3) Az információt átvevő Szerződő Fél köteles betartani ezen feltételeket.

(4) Ugyanakkor bármely Szerződő Fél, bármikor az Európa Tanács Főtitkárához címzett nyilatkozatával kijelentheti, hogy fenntartja azon jogát, hogy az információt átadó Szerződő Fél által előírt, (2) bekezdésben meghatározott feltételeket csak akkor tekinti magára nézve kötelezőnek, ha előzetes értesítést kap az átadandó információ jellegéről és hozzájárul annak továbbításához.

23. cikk

Aláírás és hatálybalépés

(1) Jelen Egyezmény aláírásra nyitva áll az Európa Tanács tagállamai, az Európai Közösség, valamint az Egyezmény kidolgozásában részt vett nem tagállamok számára.

(2) A jelen Egyezményt meg kell erősíteni, el kell fogadni vagy jóvá kell hagyni. A megerősítő, elfogadási vagy jóváhagyási okiratokat az Európa Tanács Főtitkáránál kell letétbe helyezni.

(3) Jelen Egyezmény az azt követő harmadik hónap eltelte utáni hónap első napján lép hatályba, amikor hat aláíró állam, akik közül legalább négy az Európa Tanács tagja, a (2) bekezdés rendelkezéseinek megfelelően elismeri az Egyezmény kötelező hatályát.

(4) Annak az aláíró államnak a vonatkozásában, amely az Egyezmény hatálybalépése után fejezi ki az Egyezmény kötelező hatályának elismerésére vonatkozó szándékát, az Egyezmény a (2) bekezdés rendelkezéseinek megfelelő kötelező hatály elismerését követő három hónapos időszakot követő hónap első napján lép hatályba.

24. cikk

Csatlakozás az Egyezményhez

(1) Az Egyezmény hatálybalépését követően az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága az Egyezmény Szerződő Feleivel folytatott tárgyalást követően és azok egyhangú egyetértésével, jelen Egyezményhez való csatlakozásra hívhat meg bármely olyan államot, amely nem tagja az Európa Tanácsnak és nem vett részt az Egyezmény kidolgozásában. A döntést az Európa Tanács Alapszabályának 20. cikk d) pontjában meghatározott többségi döntéssel, valamint a Szerződő Államoknak a Miniszteri Bizottságban való részvételre felhatalmazott képviselőinek egyhangú szavazatával kell meghozni.

(2) Az (1) bekezdés szerint csatlakozni kívánó bármely állam vonatkozásában az Egyezmény a csatlakozási okiratoknak az Európa Tanács Főtitkáránál történő letétbe helyezésének napjától számított három hónap lejártá utáni hónap első napján lép hatályba.

25. cikk

Területi hatály

(1) Az Egyezmény aláírásakor vagy a megerősítő, elfogadási, jóváhagyási vagy csatlakozási okiratok letétbe helyezésekor bármely állam vagy az Európai Közösség meghatározhatja azt a területet vagy területeket, amelyeken jelen Egyezményt alkalmazni kell.

(2) Bármely Szerződő Fél bármely későbbi időpontban az Európa Tanács Főtitkárához címzett nyilatkozatában kiterjesztheti jelen Egyezmény alkalmazását a nyilatkozatban meghatározott más területre. Ezen terület vonatkozásában az Egyezmény attól a naptól számított három hónapos időtartam lejártát követő hónap első napján lép hatályba, amelyen a Főtitkár átvette nyilatkozatot.

(3) Az előző két bekezdés értelmében tett bármely nyilatkozat az abban megjelölt bármely terület viszonylatában a Főtitkárhoz címzett értesítéssel visszavonható. A visszavonás attól a naptól számított három hónapos időtartam lejáratát követő hónap első napján lép hatályba, amelyen a Főtitkár ezen értesítést átvette.

26. cikk

Az Egyezmény hatása

(1) Jelen Egyezmény kiegészíti a Szerződő Felek között hatályos több- vagy kétoldalú szerződéseket és megállapodásokat, ideértve az Európa Tanács alábbi egyezményeit:

- a kiadatásról szóló, Párizsban, 1957. december 13-án aláírásra megnyílt Európai Egyezményt [ETS No. 24];
- a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban, 1959. április 20-án aláírásra megnyílt Európai Egyezményt [ETS No. 30];
- a terrorizmus visszaszorításáról szóló, Strasbourgban, 1977. január 27-én aláírásra megnyílt Európai Egyezményt [ETS No. 90];
- a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban, 1978. március 17-én aláírásra megnyílt Európai Egyezmény Kiegészítő Jegyzőkönyvét [ETS No. 99];
- a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban, 2001. november 8-án aláírásra megnyílt Európai Egyezmény Második Kiegészítő Jegyzőkönyvét [ETS No. 182];
- a terrorizmus visszaszorításáról szóló, Strasbourgban, 2003. május 15-én aláírásra megnyílt Európai Egyezmény Módosító Jegyzőkönyvét [ETS No. 190].

(2) Ha két vagy több Szerződő Fél a jelen Egyezmény által szabályozott kérdésekre vonatkozóan korábban már kötött egymással egy megállapodást vagy szerződést, illetve ezen tárgykör vonatkozásában más módon rendezték kapcsolataikat, vagy a jövőben kell ezt megtenniük, akkor jogosultak arra is, hogy ezen megállapodást vagy szerződést alkalmazzák, illetőleg kapcsolataikat megfelelően szabályozzák. Ugyanakkor, ha a Szerződő Felek az Egyezmény rendelkezéseitől eltérően alakítják ki a jelen Egyezmény által szabályozott kérdéseket érintő kapcsolataikat, akkor úgy kell eljárniuk, hogy azok ne legyenek összeegyeztethetetlenek az Egyezmény alapelveivel és céljaival.

(3) Azon Szerződő Felek, amelyek az Európai Unió tagjai, kölcsönös kapcsolataikban oly módon alkalmazzák a Közösség és az Európai Unió rendelkezéseit – feltéve, hogy vannak erről a speciális tárgyról rendelkező és az egyedi esetre alkalmazható közösségi vagy európai uniós rendelkezések –, hogy azok nem sértik a jelen Egyezmény tárgyát és célját, valamint nem sértik annak más Szerződő Felekkel történő teljes körű alkalmazását.

(4) A jelen Egyezmény egyetlen rendelkezése sem érinti a Szerződő Fél vagy egyének egyéb, a nemzetközi jogból, beleértve a nemzetközi humanitárius jogból fakadó jogait, kötelezettségeit, illetve felelősségét.

(5) A jelen Egyezmény nem szabályozza a fegyveres erők fegyveres konfliktus idején végzett tevékenységét, ahogyan ezen kifejezéseket a nemzetközi humanitárius jog szerint érteni kell, és amelyeket ezen jog szabályoz, valamint a Szerződő Fél katonai erői által hivatalos kötelességük teljesítése során végzett tevékenységét, amennyiben arra a nemzetközi jog más szabályai vonatkoznak.

27. cikk

Az Egyezmény módosítása

(1) Jelen Egyezmény módosítását bármelyik Szerződő Fél, az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága és a Szerződő Felek Konzultációs Testülete javasolhatja.

(2) Bármely módosításra vonatkozó javaslatról az Európa Tanács Főtitkára tájékoztatja a Szerződő Feleket.

(3) Ezen túlmenően minden, a Szerződő Fél vagy a Miniszteri Bizottság által javasolt módosításról tájékoztatni kell a Szerződő Felek Konzultációs Testületét, amely az indítványozott módosítással kapcsolatos véleményéről tájékoztatja a Miniszteri Bizottságot.

(4) A Miniszteri Bizottság a javasolt módosítást és a Szerződő Felek Konzultációs Testülete által benyújtott véleményt megvizsgálja, és a módosítást elfogadhatja.

(5) A Miniszteri Bizottság által, a (4) bekezdés szerint elfogadott módosítás szövegét elfogadás végett meg kell küldeni a Szerződő Feleknek.

(6) Bármely, a (4) bekezdésnek megfelelően elfogadott módosítás az azt követő harmincadik napon lép hatályba, hogy valamennyi Szerződő Fél értesítette a Főtitkárt annak elfogadásáról.

28. cikk

A függelék felülvizsgálata

(1) A függelékben szereplő szerződések listájának aktualizálása érdekében bármely Szerződő Fél vagy a Miniszteri Bizottság javasolhatja annak módosítását. Ezen módosító javaslatok csak olyan az Egyesült Nemzetek keretében elfogadott egyetemes egyezményekre vonatkozhatnak, amelyek kifejezetten a nemzetközi terrorizmussal foglalkoznak és már hatályba léptek. Ezekről az Európa Tanács Főtitkárának a Szerződő Feleket tájékoztatni kell.

(2) Miután egyeztetéseket folytatott a nem tagállam Szerződő Felekkel, a Miniszteri Bizottság a módosító javaslatot az Európa Tanács Alapszabályának 20. cikk d) pontjában meghatározott többségi döntéssel fogadhatja el. A módosítás az azt követő egy éves időtartam lejártá utáni időpontban lép hatályba, hogy azt a Szerződő Feleknek megküldték. Ezen időszak alatt minden Szerződő Fél értesítheti az Európa Tanács Főtitkárát arról, hogy saját maga vonatkozásában kifogást emel a módosítás hatálybalépése ellen.

(3) Abban az esetben, ha a Szerződő Felek egyharmada kifogást emel az Európa Tanács Főtitkáránál a módosítás hatálybalépése ellen, a módosítás nem lép hatályba.

(4) Abban az esetben, ha a Szerződő Felek kevesebb, mint egyharmada emel kifogást, a módosítás a kifogást nem emelő Szerződő Felek tekintetében hatályba lép.

(5) Ha a módosítás a (2) bekezdés szerint hatályba lépett és a Szerződő Fél kifogást emelt ellene, a módosítás a Szerződő Fél vonatkozásában az Európa Tanács Főtitkárának a módosítás elfogadásáról szóló értesítését követő hónap első napján lép hatályba.

29. cikk

Viták rendezése

Abban az esetben, ha a Szerződő Felek között vita támad a jelen Egyezmény értelmezése vagy alkalmazása kérdésében, törekedniük kell a vita tárgyalások útján, vagy az általuk választott, békés úton történő bármely egyéb rendezésére, ideértve a vitának választottbíróság elé terjesztését, amelynek határozatai a Szerződő Felekre nézve kötelező érvényűek a vita tekintetében, vagy a vitának a Nemzetközi Bíróság elé terjesztését, a Szerződő Felek megállapodása szerint.

30. cikk

A Szerződő Felek Konzultációs Testülete

- (1) A Szerződő Felek rendszeresen konzultálnak azzal a céllal, hogy
- a) javaslatokat tegyenek a jelen Egyezmény hatékony alkalmazásának és végrehajtásának megkönnyítése vagy javítása érdekében, ideértve a problémák és a jelen Egyezményhez fűzött nyilatkozatok hatásának vizsgálatát;
 - b) a 20. cikk (8) bekezdése szerint véleményt formálnak abban a testület elé utalt kérdésben, hogy a kiadatás megtagadása összhangban van-e a jelen Egyezmény rendelkezéseivel;
 - c) javaslatokat tesznek a jelen Egyezmény módosítása tárgyában a 27. cikk szerint;
 - d) véleményt formálnak a jelen Egyezményre irányuló, a testület elé utalt módosítási javaslatok tárgyában, a 27. cikk (3) bekezdése szerint;
 - e) véleményt nyilvánítanak bármely, a jelen Egyezmény alkalmazását érintő kérdésben, és a jelentős jogi, politikai vagy technológiai fejlesztésekre vonatkozó információcsere megkönnyítésének kérdésében.

(2) A Szerződő Felek Konzultációs Testületét az Európa Tanács Főtitkára hívja össze, amennyiben azt szükségesnek tartja, valamint bármely esetben, amennyiben annak összehívását a Szerződő Felek többsége vagy a Miniszteri Bizottság kezdeményezi.

(3) A Szerződő Feleket az Európa Tanács Titkársága segíti a jelen cikk szerinti feladataik ellátásában.

31. cikk **Felmondás**

(1) Jelen Egyezményt bármely Szerződő Fél bármikor felmondhatja az Európa Tanács Főtitkárához címzett értesítéssel.

(2) Ezen felmondás az értesítésnek Főtitkár általi kézhezvételét követő három hónap letelte utáni hónap első napján lép hatályba.

32. cikk **Értesítések**

Az Európa Tanács Főtitkára értesíti az Európa Tanács tagállamait, az Európai Közösséget, azon nem tagállamokat, amelyek részt vettek a jelen Egyezmény kidolgozásában, valamint bármely a jelen Egyezményhez csatlakozott vagy csatlakozásra meghívott államot:

- a) bármely aláírásról;
- b) bármilyen megerősítő, elfogadási, jóváhagyási vagy csatlakozási okirat letétbe helyezéséről;
- c) a jelen Egyezmény bármely, a 23. cikk szerinti hatálybalépési időpontjáról;
- d) a 1. cikk (2) bekezdése és 22. cikk (4) bekezdése, valamint a 25. cikk szerinti bármely nyilatkozatról;
- e) bármilyen egyéb, a jelen Egyezménnyel kapcsolatos intézkedésről, értesítésről vagy közleményről.

A fentiek hitelül az alulírott, erre megfelelőképpen felhatalmazottak jelen Egyezményt aláírták.

Készült Varsóban, 2005. május 16. napján, angol és francia nyelven, mindkét nyelvű szöveg egyaránt hiteles; egyetlen példányban, amit az Európa Tanács levéltárában kell elhelyezni. Az Európa Tanács Főtitkára az Európa Tanács valamennyi tagállama, az Európai Közösség, valamint minden olyan nem tagállam részére, amely részt vett a jelen Egyezmény kidolgozásában, és minden, a jelen Egyezményhez történő csatlakozásra felhívott állam számára hitelesített másolatot küld.

Függelék

1. A légi járművek jogellenes hatalomba kerítésének leküzdéséről Hágában, 1970. december 16. napján aláírt Egyezmény;
2. A polgári repülés biztonsága elleni jogellenes cselekmények leküzdéséről Montrealban, 1971. szeptember 23. napján kötött Egyezmény;
3. A nemzetközileg védett személyek, köztük a diplomáciai képviselők ellen elkövetett bűncselekmények megelőzéséről és megbüntetéséről szóló, New Yorkban, 1973. december 14. napján elfogadott Egyezmény;

4. A túszszedés elleni, New Yorkban, 1979. december 17. napján elfogadott Nemzetközi Egyezmény;
5. A nukleáris anyagok fizikai védelméről szóló, Bécsben, 1980. március 3. napján elfogadott Egyezmény;
6. A nemzetközi polgári repülést szolgáló repülőterek elleni erőszakos jogellenes cselekmények visszaszorításáról szóló, 1988. február 24. napján Montrealban kelt Jegyzőkönyv;
7. A tengerhajózás biztonsága elleni jogellenes cselekmények visszaszorításáról szóló, 1988. március 10. napján, Rómában kelt Egyezmény;
8. A kontinentális talapzaton rögzített mesterséges szigetek biztonsága elleni jogellenes cselekmények visszaszorításáról szóló, 1988. március 10. napján, Rómában kelt Jegyzőkönyv;
9. A robbantásos terrorizmus visszaszorításáról, New Yorkban, 1997. december 15. napján elfogadott Nemzetközi Egyezmény;
10. A terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról, New Yorkban, 1999. december 9. napján elfogadott nemzetközi Egyezmény;
11. A nukleáris terrorcselekmények visszaszorításáról szóló Nemzetközi Egyezmény²

4. §

Az Országgyűlés felhatalmazást ad arra, hogy a Magyar Köztársaság az Egyezményhez a következő nyilatkozatot tegye. A nyilatkozat magyar nyelvű szövege és annak hivatalos angol nyelvű fordítása a következő:

„Az 5. cikkhez

Az Egyezmény 5. cikk (1) bekezdésében szereplő terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás tekintetében a Magyar Köztársaság a tényállásban szereplő veszély fogalma alatt nyilvánvaló és közvetlen veszélyt ért.”

„To Article 5

In the context of public provocation to commit a terrorist offence under Article 5, paragraph 1, of the Convention, the Republic of Hungary interprets "danger" as "clear and present danger.”

5. §

(1) A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 184. §-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) Aki az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményre irányuló előkészületet követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

(2) A Btk. 232. §-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

² A Függelék módosítását a miniszter-helyettesek ülése 2008. szeptember 11-én fogadta el és az 2009. szeptember 13-án lépett hatályba az Egyezmény 28. cikke alapján.

„(2a) Aki az (1) és (2) bekezdésben meghatározott bűncselekményre irányuló előkészületet követ el, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

6. §

(1) Ez a törvény - a (2) és (3) bekezdésben meghatározott kivétellel - a kihirdetését követő napon lép hatályba.

(2) A 2. § és a 3. § az Egyezmény 23. cikkében meghatározott időpontban lép hatályba.

(3) Az 5. § a kihirdetést követő nyolcadik napon lép hatályba.

(4) Az Egyezmény, illetve a 2. § és a 3. § hatálybalépésének naptári napját a külpolitikáért felelős miniszter annak ismertté válását követően a Magyar Közlönyben haladéktalanul közzétett egyedi határozatával állapítja meg.

(5) E törvény végrehajtásához szükséges intézkedésekről a rendészetért felelős miniszter gondoskodik.

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

A nemzetközi terrorizmus legújabb hullámának következtében előtérbe kerültek a terrorcselekmények megelőzésére irányuló törekvések. Az ilyen intézkedések megerősítését célozza az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló Egyezménye is, mely az állam- és kormányfők Varsóban, 2005. május 16-17. között megrendezett harmadik csúcstalálkozóján nyílt meg aláírásra.

Az Egyezmény 32 cikkből és függelékből áll, és célja az, hogy növelje a terrorizmus elleni küzdelem területén eddig létrejött nemzetközi szerződések és egyéb nemzetközi dokumentumok hatékonyságát a terrorizmus és negatív hatásainak megelőzése érdekében. Az Egyezmény két irányban tartalmaz rendelkezéseket ezzel kapcsolatban:

1. Az Egyezmény azt a kötelezettséget állapítja meg a részes államok részére, hogy – jogellenes és szándékos elkövetés esetén – nyilvánítsák bűncselekménnyé a terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatást, a terroristák toborzását és a terroristák kiképzését, valamint azt, hogy büntetéssel fenyegezzék ezen bűncselekményeket szándékosan elkövető természetes vagy jogi személyeket. Lényeges jellemzője az Egyezménynek, hogy az abban meghatározott bűncselekmények vonatkozásában terrorcselekményen az Egyezmény függelékében szereplő tizenegy, terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos szerződésben meghatározott bűncselekmény értendő. Magyarország az Egyezmény függelékében szereplő valamennyi nemzetközi szerződésnek részese, az ezekben meghatározott bűncselekmények a magyar jogban is annak minősülnek.

2. Az Egyezmény megerősíti a részes államok együttműködését egyrészt a terrorizmus megelőzésére irányuló nemzeti politikák összehangolása, másrészt a nemzetközi bűnügyi együttműködési szabályok felállítása révén. A nemzeti megelőzési politikák vonatkozásában az Egyezmény rögzíti, hogy a részes államoknak be kell vonniuk ezen politikák kialakításába a polgári társadalmat is, mivel a megelőzésnek a tolerancia és megértés előmozdítására kell épülnie. A társadalom bevonásával, a vallások és kultúrák közötti párbeszéd elősegítésével és ezáltal a tolerancia megszilárdulásával ugyanis megelőzhető az olyan, etnikai, vallási vagy más természetű feszültségek kialakulása, amelyek hozzájárulhatnak terrorcselekmények elkövetéséhez. Az Egyezmény a megelőzést érintő nemzetközi együttműködés kiemelt területeiként az információcserét, a legjobb gyakorlatok megosztását, továbbá a képzést, valamint más megelőző jellegű közös erőfeszítéseket hangsúlyozza. A nemzetközi együttműködés további megerősítésére irányulnak az Egyezménynek többek között a kiadatásról és kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló nemzetközi szerződések kiegészítésével és - ahol szükséges - azok módosításával, a kötelező nyomozással, valamint a megkeresés nélküli információcserével kapcsolatos rendelkezései.

Az Egyezmény felhívja a figyelmet arra, hogy a terrorcselekmények megelőzése vagy visszaszorítása érdekében fogantatott intézkedéseknek tiszteletben kell tartaniuk a jogállamiságot és a demokratikus értékeket, az emberi jogokat és alapvető szabadságokat, akárcsak a nemzetközi jog más előírásait, beleértve, ahol alkalmazható, a nemzetközi humanitárius jogot is. Az Egyezmény mindezekon kívül előírásokat tartalmaz a terrorcselekmények áldozatainak védelmével, segítésével és kárpótlásával kapcsolatosan.

Az Egyezménynek való teljes megfelelés a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) módosításával érhető el, mert a jelenleg hatályos büntetőjogi

szabályozás által büntetni nem rendelt egyes előkészületi magatartásokat az Egyezmény alapján indokolt büntetendővé nyilvánítani.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

Az 1. §-hoz

Az Egyezmény tárgykörére tekintettel a nemzetközi szerződésekkel kapcsolatos eljárásról szóló 2005. évi L. törvény (a továbbiakban: Nsztv.) 7. § (1) bekezdés *a*) pontja, illetve (3) bekezdés *a*) pontja együttes olvasata alapján az Országgyűlés ad felhatalmazást az Egyezmény kötelező hatályának elismerésére. Jelen § - az Nsztv. 7. § (2) bekezdésében foglaltakkal összhangban - a szerződéskötési eljárás e belső jogi aktusát rögzíti.

A 2. §-hoz

Az Nsztv. alapján a kötelező hatály elismerésére adott felhatalmazás a kihirdetéssel egy aktusba olvad össze [Nsztv. 7. § (2) bekezdés, illetve 9. §]. Mivel az Egyezmény tárgykörét érintően a belső jogi szabályozás az Országgyűlés hatáskörébe tartozik, az Egyezmény kihirdetése is törvényi formát ölt.

A 3. §-hoz

A törvény 3. §-a tartalmazza a 32 cikkből és függelékből álló Egyezmény hiteles angol nyelvű szövegét és annak hivatalos magyar fordítását.

1. Az Egyezmény 1. cikke tartalmazza az értelmező rendelkezéseket. Az 1. cikk (1) bekezdése a terrorizmus definícióját illetően rögzíti, hogy az Egyezmény tekintetében terrorcselekmény alatt az Egyezmény függelékében szereplő nemzetközi szerződések hatálya alá tartozó és ott meghatározott bűncselekményt kell érteni. Magyarország részese az Egyezmény függelékében szereplő valamennyi nemzetközi szerződésnek. A függelékben szereplő nemzetközi szerződések listája 2009. szeptember 12-i hatállyal kibővült a nukleáris terrorcselekmények visszaszorításáról szóló Nemzetközi Egyezménnyel.

2. Az Egyezmény 2. cikke szerint az Egyezmény célja a részes államok erőfeszítéseinek növelése a terrorizmus és negatív hatásainak megelőzése, az emberi jogok, különösen az élethez való jog teljes gyakorlásának biztosítása érdekében, mind a nemzeti szinten, mind a nemzetközi együttműködés során teendő intézkedések által, figyelemmel a két vagy többoldalú nemzetközi szerződésekre. Tekintettel arra, hogy a terrorizmus alapjaiban fenyegeti a demokratikus társadalmak működését, az egyéni szabadságjogok gyakorlását, ezért az Egyezmény 2. cikke különös hangsúlyt fektet az emberi jogok gyakorlásának biztosítására.

3. Az Egyezmény megerősíti a részes államok együttműködését a terrorizmus megelőzésére irányuló nemzeti politikáik összehangolása tekintetében. Az Egyezménynek a megelőzésre irányuló nemzeti politikákról szóló 3. cikke a terrorizmus megelőzésének alábbi kiemelt területeire helyezi a hangsúlyt:

- a) a rendészeti szervek, igazságügyi hatóságok, polgári védelemért felelős szervek és más (központi, regionális, helyi szintű) hatóságok képzése, az oktatás, a kultúra, tájékoztatás, sajtó és közfigyelem felkeltése (3. cikk, (1) bekezdés);

- b) nemzeti hatóságok közötti együttműködés (3. cikk, (2) bekezdés);
- c) a tolerancia megszilárdulása, a vallások és kultúrák közötti párbeszéd (3. cikk, (3) bekezdés);
- d) a polgári lakosság és a hatóságok között együttműködés (3. cikk, (4) bekezdés).

3.1. Az Egyezmény felhívja a részes államok figyelmét arra, hogy a nemzeti politikák végrehajtása során, a szükséges intézkedések (képzés, oktatás, a kultúra, tájékoztatás, sajtó és közfigyelem felkeltése) megtételekor tiszteletben kell tartaniuk az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményben és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányában előírt kötelezettségeket, valamint más vonatkozó nemzetközi jogi kötelezettségeket.

3.2. Az Egyezmény 3. cikk (2) bekezdése a nemzeti hatóságok közötti együttműködés javításához és fejlesztéséhez szükséges alábbi intézkedések fontosságát emeli ki:

- a) az információcserét;
- b) a személyek és létesítmények fizikai védelmének javítását;
- c) a polgári veszélyhelyzetek esetére szóló képzési és együttműködési tervek fejlesztését.

3.3 Az Egyezmény 3. cikk (3) bekezdése rögzíti, hogy a részes államoknak be kell vonniuk a terrorizmus elleni megelőzési politika kialakításába a polgári társadalmat is, mivel a megelőzésnek a tolerancia és megértés előmozdítására kell épülnie. A társadalom bevonásával, a vallások és kultúrák közötti párbeszéd elősegítésével és ezáltal a tolerancia megszilárdulásával ugyanis megelőzhető az olyan, etnikai, vallási vagy más természetű feszültségek kialakulása, amelyek hozzájárulhatnak terrorcselekmények elkövetéséhez. Különösen fontos ez a szempont annak tükrében, hogy a nyugati társadalmakban az iszlám fundamentalizmus jegyében elkövetett terrortámadások következtében erőteljesen megnövekedett a muszlimellenesség, amelynek megnyilvánulásai nemzeti és nemzetközi szinten egyaránt fokozzák a terroristák céljait és ezen keresztül a terrorizmus eszközeit támogató társadalmi feszültségeket.

3.4. Az Egyezmény 3. cikk (4) bekezdése a terrorcselekmények és az Egyezményben szereplő bűncselekmények megelőzése érdekében a nemzeti lakosság és hatóságok között együttműködés fontosságát hangsúlyozza, és egyben rögzíti, hogy minden részes állam erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy ráirányítsa a közfigyelmet a terrorcselekmények és az Egyezményben szereplő bűncselekmények okozta fenyegetés létezésére, okaira és súlyára, bízva a nyilvánosságot, hogy nyújtsanak tényleges fokozott segítséget az illetékes hatóságoknak. Hasonló rendelkezést tartalmaz az Egyesült Nemzetek keretében, Palermóban, 2000. december 14-én létrejött, a nemzetközi szervezett bűnözés elleni Egyezmény is.

4. Az Egyezmény 4. cikke a nemzetközi együttműködésről szól, és a részes államok terrorizmus elleni kapacitásának erősítését célozza a megelőzés területén. Az Egyezmény a megelőzést érintő nemzetközi együttműködés kiemelt területeiként az információcserét, a legjobb gyakorlatok megosztását, továbbá a képzést, valamint más megelőző jellegű közös erőfeszítéseket (például közös nyomozócsoport létrehozása) emeli ki.

5. Az Egyezmény az 5–7. cikkeiben azokat a cselekményeket határozza meg, amelyeket a szerződő államoknak bűncselekménnyé kell nyilvánítaniuk. Az Egyezmény azt a kötelezettséget állapítja meg a részes államok részére, hogy – jogellenes és szándékos elkövetés esetén – nyilvánítsák bűncselekménnyé a terrorcselekmény elkövetésére való

nyilvános izgatást, a terroristák toborzását, a terroristák kiképzését, és büntetéssel fenyegetések ezen bűncselekményeket szándékosan elkövető természetes vagy jogi személyeket.

Az értelmező rendelkezésekről szóló 1. cikk kapcsán már utaltunk arra, hogy az Egyezményben meghatározott cselekmények vonatkozásában terrorcselekményen az Egyezmény függelékében szereplő tizenegy, terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos nemzetközi szerződésben meghatározott cselekmény értendő. Ezen előkészületi cselekményeket azért kell a részes államoknak büntetni, mivel azok a függelékben szereplő nemzetközi szerződések hatálya alá tartozó és ott meghatározott terrorcselekmények elkövetését eredményezhetik. Fontos kiemelni, hogy az Egyezmény 8. cikke szerint ahhoz, hogy egy cselekmény megvalósítsa az Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket, nem szükséges, hogy a terrorcselekményt ténylegesen elkövessék. A terrorcselekmény elkövetésének helye az Egyezmény alkalmazásának szempontjából szintén irreleváns.

Az Egyezmény 5. cikk (1) bekezdése értelmében „terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás” alatt kell érteni valamely üzenet terjesztését vagy egyéb módon a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tételét azzal a szándékkal, hogy terrorcselekmény elkövetésére uszítson, ha ez a magatartás – akár a terrorcselekmény közvetlen támogatásával, akár anélkül – annak veszélyével jár, hogy egy vagy több ilyen bűncselekményt követhetnek el. Az Egyezmény 5. cikk (2) bekezdése szerint minden részes államnak meg kell hoznia a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás, amennyiben azt jogellenesen és szándékosan követik el, a belső joga szerint bűncselekményként legyen büntetendő.

Magyarország az Egyezmény aláírásával egyidejűleg olyan tartalmú nyilatkozatot tett, hogy az Egyezmény 5. cikk (1) bekezdésében szereplő terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás tekintetében a tényállásban szereplő „veszély” fogalma alatt „nyilvánvaló és közvetlen veszélyt” ért.

A fenti nyilatkozatnak megfelelően Magyarország az Egyezmény 5. cikk (1) bekezdésében szereplő magatartásokat a terrorcselekmény előkészületeként rendeli büntetni, mely megfelel az Egyezménynek.

6. Az Egyezmény 6. cikke értelmében a részes államok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a terroristák toborzása, amennyiben azt jogellenesen és szándékosan követik el, a belső joguk szerint bűncselekményként legyen büntetendő. Terroristák toborzása alatt kell érteni más személyeknek terrorcselekmény elkövetésére vagy abban való részvételre, illetve ilyen jellegű társasághoz vagy csoporthoz való csatlakozásra történő felhívását azzal a szándékkal, hogy a társaság vagy csoport által elkövetett egy vagy több terrorcselekmény elkövetéséhez hozzájáruljon.

Az Egyezmény fenti rendelkezései alapján a részes államoknak a lehetséges jövőbeli terroristák toborzását kell büntetni rendelniük. Az Egyezmény 6. cikk (1) bekezdése szerint a toborzó célja az, hogy a toborzásról szóló felhívás címzettjei terrorcselekményt kövessenek el vagy abban részt vegyenek, illetve ezzel a szándékkal ilyen jellegű társasághoz vagy csoporthoz csatlakozzanak. A toborzás befejezetté válik, ha a toborzó felhívása sikeresen megérkezik a címzetthez, nem szükséges tehát, hogy a címzett ténylegesen részt vegyen a terrorcselekmény elkövetésében vagy ilyen jellegű társasághoz vagy csoporthoz csatlakozzon.

7. Az Egyezmény 7. cikke szerint a részes felek meghozzák a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a terroristák kiképzése, amennyiben azt jogellenesen és szándékosan követik el, a belső joguk szerint bűncselekményként legyen büntetendő. Terroristák kiképzése alatt kell érteni robbanóanyagok, lőfegyverek vagy más fegyverek, mérgező vagy veszélyes anyagok készítésére vagy használatára, vagy más különleges módszerek vagy technikák alkalmazására vonatkozó oktatás nyújtását terrorcselekmény elkövetése vagy abban való részvétel céljából, tudatában annak, hogy az átadott szakismeretet e célokra kívánják felhasználni. Fontos kiemelni, hogy az Egyezmény 7. cikke ezen ismeretek átvételét, valamint a kiképzett személyt nem rendeli büntetni.

Az Egyezmény nem határozza meg, hogy mit ért robbanóanyagok, lőfegyverek vagy más fegyverek, mérgező vagy veszélyes anyagok alatt, e tekintetben a nemzetközi szerződések (például a robbantásos terrorizmus visszaszorításáról, New Yorkban, 1997. december 15. napján elfogadott Nemzetközi Egyezmény) és a részes államok belső joga az irányadó.

8. Az Egyezmény 8. cikke értelmében egy cselekmény akkor is megvalósítja az Egyezmény 5-7. cikkeiben meghatározott bűncselekményeket, ha a terrorcselekményt ténylegesen nem követik el. Hasonló rendelkezést tartalmaz a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról New Yorkban, az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének 54. ülészakán, 1999. december 9-én elfogadott Nemzetközi Egyezmény is.

9. Az Egyezmény 9. cikke szerint büntetendőek az Egyezményben felsorolt bűncselekményekhez kapcsolódó járulékos bűncselekmények is. Hasonló rendelkezést tartalmaz a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról New Yorkban, az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének 54. ülészakán, 1999. december 9-én elfogadott nemzetközi egyezmény, valamint a robbantásos terrorizmus visszaszorításáról, New Yorkban, 1997. december 15. napján elfogadott nemzetközi egyezmény is.

Az Egyezmény 9. cikk (2) bekezdése szerint a részes államok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a terroristák toborzása és a terroristák kiképzése (6. és 7. cikk) bűncselekmények elkövetésének kísérlete - a belső jogukkal összhangban - bűncselekményként büntetendő legyen.

10. Az Egyezmény 10. cikke tartalmazza a jogi személyek felelősségével kapcsolatos rendelkezéseket. E cikk értelmében a részes államok belső jogukkal összhangban hozzák meg az Egyezmény 5-7. és 9. cikkeiben meghatározott bűncselekmények elkövetésében közreműködő jogi személy felelősségre vonásához szükséges intézkedéseket. E felelősség lehet büntetőjogi, polgári jogi vagy közigazgatási jogi. Az Egyezmény 11. cikk (3) bekezdése alapján minden Szerződő Fél biztosítja, hogy azokat a jogi személyeket, amelyek a 10. cikk szerint felelősek, arányos, hatásos és visszatartó erejű büntetőjogi, illetőleg nem büntetőjogi szankciókkal, ideértve a pénzügyi szankciókat is, lehessen sújtani. Az Egyezmény 10. cikk (3) bekezdése alapján a jogi személyek felelőssége nem érinti, illetve nem zárja ki a bűncselekményeket elkövető természetes személyek büntetőjogi felelősségét.

Az Egyezmény 10. cikkének, valamint a 11. cikk (3) bekezdésének megfeleltetését a jogi személyekkel szemben alkalmazható büntetőjogi intézkedésekről szóló 2001. évi CIV. törvény biztosítja.

11. Az Egyezmény 11. cikke az Egyezményben meghatározott bűncselekmények hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciókkal való fenyegetettségét írja elő. A

büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) rendelkezései összhangban vannak az Egyezmény szerinti, a büntetőeljárással kapcsolatban megfogalmazott elvekkel, továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvényben (Btk.) meghatározott büntetőjogi szankciók is megfelelnek az Egyezmény előírásainak. Az Egyezmény 11. cikk (2) bekezdése szerint az Egyezményben meghatározott bűncselekmények miatt korábban külföldön hozott jogerős elítélések a hazai joggal összhangban figyelembe vehetők a büntetés kiszabásakor. Azon személy számára, aki ellen az Egyezményben meghatározott bűncselekmény miatt eljárás indul, a megfelelő eljárási garanciákat és jogokat biztosítani kell, az eljáró állam belső jogával és a nemzetközi emberi jogi normákkal összhangban.

12. Az Egyezmény 12. cikke értelmében valamennyi részes állam biztosítja az Egyezmény 5-7. és 9. cikke szerinti büntethetőség megteremtése, bevezetése és alkalmazása során az emberi jogok, különösen a véleménynyilvánítás szabadsága, az egyesülési és vallásszabadság tiszteletben tartását, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezménnyel és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányával - amennyiben azok a Szerződő Félre alkalmazandóak -, valamint más nemzetközi jogi kötelezettséggel összhangban. Az Egyezmény 5-7. és 9. cikke szerinti büntethetőség megteremtésének, bevezetésének és alkalmazásának meg kell felelnie továbbá az arányosság elvének, figyelemmel egy demokratikus társadalom legitim céljaira és azok szükségességére, és mentesnek kell lennie az önkényesség, diszkriminatív vagy rasszista bánásmód bármely formájától.

13. Az Egyezmény 13. cikke alapján a részes államnak megfelelő intézkedéseket kell tennie az Egyezményben foglalt bűncselekmények áldozatainak védelme érdekében, és lehetővé kell tennie az áldozatok kártalanítását. Az Országgyűlés 2005 novemberében fogadta el a bűncselekmények áldozatainak segítéséről és az állami kárenyhítésről szóló 2005. évi CXXXV. törvényt, amelynek rendelkezései összhangban állnak az Egyezményben foglaltakkal.

14. Az Egyezmény 14. cikke szerint a részes államok kötelesek megtenni az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy joghatóságuk kiterjedjen az Egyezményben meghatározott bűncselekményekre, amennyiben a bűncselekményt az adott állam területén követik el, az adott állam lobogója alatt közlekedő hajó vagy ezen állam által nyilvántartásba vett légi jármű fedélzetén követik el, illetve ha a bűncselekményt ezen állam állampolgára követi el.

Az Egyezmény 14. cikk (2) bekezdése alapján a részes állam a joghatóságát megállapíthatja akkor is, ha a bűncselekmény az adott állam területén vagy állampolgára sérelmére elkövetett terrorcselekménynek, vagy az adott állam külföldön működő állami vagy kormányzati létesítménye elleni terrorcselekménynek az elkövetésére irányult, vagy annak elkövetését eredményezte. A részes állam a joghatóságát megállapíthatja továbbá akkor is, ha a bűncselekmény olyan terrorcselekmény elkövetésére irányult vagy elkövetését eredményezte, amellyel az adott államot kísérelték meg valamely cselekmény megtételére vagy attól való tartózkodásra kényszeríteni, továbbá, ha a cselekményt olyan hontalan személy követte el, akinek szokásos lakóhelye ennek az államnak a területén van, illetve ha a cselekményt az adott állam kormánya által működtetett légi jármű fedélzetén követik el.

Az Egyezmény 14. cikk (3) bekezdésében rögzített szabályok a nemzetközi büntetőjogban érvényesülő *aut dedere aut judicare* elvet juttatják érvényre. Eszerint a részes államoknak meg kell tenniük azokat az intézkedéseket, melyek ahhoz szükségesek, hogy megállapítsák joghatóságukat az Egyezményben foglalt bűncselekmények vonatkozásában, ha a

bűncselekmény feltételezett elkövetője a területén tartózkodik, és a kiadatási kérelmet nem teljesíti azon Szerződő Fél részére, akinek joghatósága olyan joghatósági elven alapul, amely a megkeresett Szerződő Fél jogrendszerében szintén létezik.

A magyar Btk. szabályozása teljes egészében megfelel az Egyezmény 14. cikkében meghatározott joghatósági szabályoknak.

15. Az Egyezmény 15. cikkének (1) és (2) bekezdése a részes államok azon kötelezettségét fogalmazza meg, amelyek alapján az Egyezményben foglalt cselekmények elkövetésének megalapozott gyanúja esetén kötelesek megvizsgálni az elkövetés körülményeit, valamint megtenni mindazon intézkedéseket, amelyek lehetővé teszik, hogy az elkövető a büntetőjogi felelősségre vonáshoz, illetve a kiadatáshoz rendelkezésre álljon.

Hasonló rendelkezést tartalmaz a terrorizmus finanszírozásának visszaszorításáról New Yorkban, az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének 54. ülészakán, 1999. december 9-én elfogadott nemzetközi egyezmény, valamint a robbantásos terrorizmus visszaszorításáról, New Yorkban, 1997. december 15. napján elfogadott nemzetközi egyezmény is.

16. Az Egyezmény 16. cikke értelmében az Egyezmény nem alkalmazható abban az esetben, ha az Egyezményben meghatározott bűncselekményeket egyetlen állam területén követték el, a bűncselekmény feltételezett elkövetője az adott állam állampolgára és az említett állam területén tartózkodik, továbbá egyetlen más államnak sincs joghatósága az ügyben. Az Egyezmény 17. és 20-22. cikkei ebben az esetben is alkalmazhatóak.

17. Az Egyezmény megerősíti a részes államok együttműködését a nemzetközi bűnügyi együttműködési szabályok felállítására révén is. Az Egyezmény 17. cikke értelmében a részes államok az Egyezményben meghatározott bűncselekményekkel összefüggésben indult nyomozások, büntető- vagy kiadatási eljárások során a lehető legnagyobb mértékben segítséget nyújtanak egymásnak, ideértve az eljáráshoz szükséges, rendelkezésre álló bizonyítékok beszerzéséhez nyújtott segítséget is. A részes államok ezen kötelezettségeiknek a hatályban lévő kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló szerződésekkel vagy megállapodásokkal összhangban tesznek eleget. Ilyen szerződések vagy megállapodások hiányában a Szerződő Felek hazai joguk szerint nyújtanak bűnügyi jogsegélyt egymásnak.

18. Az Egyezmény 18. cikke alapján a részes államok kötelesek az Egyezményben meghatározott bűncselekmények gyanúsítottait, ha területükön tartózkodnak, az ellenük büntetőeljárást lefolytatni kívánó államnak kiadni, vagy joghatóságuk fennállása esetén felelősségre vonni saját nemzeti jogszabályaiknak megfelelően. Ezen szabályok is az *aut dedere aut judicare* elvet juttatják érvényre, és azt eredményezik, hogy az Egyezményben hivatkozott bűncselekmények elkövetői nem kerülhetik el a felelősségre vonást. Az Egyezménynek a kiadatásra és kölcsönös bűnügyi jogsegélyre vonatkozó rendelkezései a magyar jognak megfelelnek, a magyar jog elveivel összeegyeztethetőek.

19. Az Egyezmény 19. cikke a kiadás részletszabályait tartalmazza. Az Egyezmény 19. cikk (1) bekezdése alapján az Egyezményben meghatározott bűncselekmények az Egyezmény hatálybalépése előtt a részes államok között már létrejött kiadatási szerződések hatálya alá tartozónak tekintendők. A Szerződő Felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy ezeket a bűncselekményeket valamennyi, a jelen Egyezmény hatálybalépése után megkötött kiadatási szerződésben kiadás alapjául szolgáló bűncselekményként fogják feltüntetni.

Az Egyezmény 19. cikk (5) bekezdése értelmében a Szerződő Felek között létrejött valamennyi kiadatásról szóló szerződés annyiban tekintendő módosítottnak az Egyezményben

meghatározott bűncselekmények tekintetében, amennyiben azok az Egyezményvel nem egyeztethetők össze.

Az Egyezmény 26. cikke alapján az Egyezmény kiegészíti a részes államok között hatályos két - vagy többoldalú szerződéseket és megállapodásokat, ideértve az Európa Tanács alábbi egyezményeit:

- a kiadatásról szóló, Párizsban, 1957. december 13-án aláírásra megnyílt Európai Egyezményt [ETS No. 24];
- a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban, 1959. április 20-án aláírásra megnyílt Európai Egyezményt [ETS No. 30];
- a terrorizmus visszaszorításáról szóló, Strasbourgban, 1977. január 27-én aláírásra megnyílt Európai Egyezményt [ETS No. 90];
- a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban, 1978. március 17-én aláírásra megnyílt Európai Egyezmény Kiegészítő Jegyzőkönyvét [ETS No. 99];
- a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban, 2001. november 8-án aláírásra megnyílt Európai Egyezmény Második Kiegészítő Jegyzőkönyvét [ETS No. 182];
- a terrorizmus visszaszorításáról szóló, Strasbourgban, 2003. május 15-én aláírásra megnyílt Európai Egyezmény Módosító Jegyzőkönyvét [ETS No. 190].

20. Az Egyezmény 20. cikke kizárja az Egyezményben hivatkozott bűncselekmények politikai jellegét a kiadatási és bűnügyi jogsegéllyel kapcsolatos eljárásokból. Az Egyezmény 20. cikk (1) bekezdése értelmében az Egyezményben meghatározott bűncselekmények nem tekinthetők politikai bűncselekménynek, ahhoz kapcsolódó bűncselekménynek vagy politikai indítékból elkövetett bűncselekménynek. Erre figyelemmel az Egyezményben meghatározott bűncselekmények miatti kiadatási vagy jogsegély iránti megkeresés nem utasítható el azzal az indokkal, hogy a megkeresés politikai bűncselekményre, ahhoz kapcsolódó bűncselekményre vagy politikai indokból elkövetett bűncselekményre vonatkozik.

21. Az Egyezmény 21. cikke értelmében meghatározott bűncselekményen alapuló kiadatási vagy jogsegély iránti kérelem megtagadható, amennyiben feltételezhető, hogy

- az Egyezményben meghatározott bűncselekmények miatti kiadatási kérelmet illetve kölcsönös jogsegély iránti kérelmet azzal a céllal terjesztették elő, hogy valamely személyt faji, vallási, nemzeti, etnikai hovatartozása vagy politikai véleménye miatt üldözzenek vagy megbüntessenek; vagy
- a kérelem teljesítése hátrányosan érintené ezen személy helyzetét; vagy
- a kiadni kért személyt kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek vetnék alá; vagy
- a kiadni kért személyt halálbüntetés vagy – a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásával – életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetés fenyegeti.

22. Az Egyezmény 22. cikke szabályozza a megkeresés nélküli információcserét. E cikk értelmében a részes államok illetékes hatóságai előzetes megkeresés hiányában is közölhetnek egy másik részes állam hatóságaival olyan információkat, amelyek a saját nyomozásuk keretében jutottak tudomásukra, amennyiben úgy ítélik meg, hogy ezen információk átadása elősegítheti az információt átvevő részes felet abban, hogy nyomozásokat vagy eljárásokat rendeljen el, vagy folytasson le.

23. Az Egyezmény záró rendelkezései (23-32. cikk) az Egyezmény aláírásával és hatálybalépésével, az Egyezményhez való csatlakozással, az Egyezmény területi hatályával, alkalmazásával és joghatásaival, az Egyezmény módosításával, a Függelék felülvizsgálatával,

a viták békés rendezésével, a Szerződő Felek Konzultációs Testületével, valamint az Egyezmény felmondásával és az értesítésekkel kapcsolatos szabályokat tartalmazzák.

A 4. §-hoz

Magyarország az Egyezményt 2007. október 10-én írta alá és ezzel egyidejűleg olyan tartalmú nyilatkozatot tett, hogy az Egyezmény 5. cikk (1) bekezdésében szereplő terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás tekintetében a tényállásban szereplő „veszély” fogalma alatt „nyilvánvaló és közvetlen veszélyt” ért.

A magyar nyilatkozat megtételét az tette szükségessé, hogy az Egyezmény 5. cikkében a terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás magában foglalja a terrorcselekmények elkövetésére irányuló, indirekt felhívást is. A magyar nyilatkozat tartalmilag arra irányul, hogy a terrorcselekmény elkövetésének nyilvánvaló és közvetlen veszélye – mint feltétel – megvalósuljon a nyilvános izgatás ezen esetében is.

Az Egyezmény 5. cikk (1) bekezdéséhez kapcsolódik az Alkotmánybíróságnak a szabad véleménynyilvánítás jogával, és annak korlátozhatóságával kapcsolatos álláspontja. A közösség elleni izgatás bűncselekményi tényállásának alkotmányossági vizsgálata alkalmával, a büntetőjog *ultima ratio* jellegére is figyelemmel, az Alkotmánybíróság úgy foglalt állást, hogy a köznyugalom nyilvánvaló és közvetlen veszélyeztetése az a mérce, amely felett már alkotmányosan igazolt a szabad véleménynyilvánításhoz való jog korlátozása. Erre figyelemmel a terrorcselekmény elkövetésére való nyilvános izgatás bűncselekménynek minősítése esetében is alkotmányos követelménynek tekinthető az, hogy az izgatás következményeként a terrorcselekmény elkövetésének veszélye is nyilvánvaló és közvetlen legyen. Az Egyezmény 5. cikkéhez kapcsolódó nyilatkozat a magyar Alkotmánybíróság gyakorlatának megfelelően az Egyezmény és a magyar belső jog közötti összhangot teremti meg.

A fentiek alapján indokolt élni a nyilatkozattétel lehetőségével. A törvényjavaslat 4. § alapján az Országgyűlés felhatalmazást ad arra, hogy a Magyar Köztársaság az Egyezményhez a nyilatkozatot tegye.

Az 5. §-hoz

Az 1. cikk a terrorizmus definícióját illetően rögzíti, hogy az Egyezmény tekintetében terrorcselekmény alatt az Egyezmény függelékében szereplő nemzetközi szerződések hatálya alá tartozó és ott meghatározott bűncselekményt kell érteni. Magyarország részese az Egyezmény függelékében szereplő valamennyi nemzetközi szerződésnek.

Az Egyezmény függelékében tizenegy nemzetközi szerződés szerepel, amelyek közül több nem kifejezetten a Btk. 261. §-ában büntetni rendelt terrorcselekmény bűncselekményének az üldözéséről rendelkezik. A Btk. 261. § (9) bekezdésében szereplő bűncselekmények ugyanis a 261. § (1) bekezdés a)-c) pontjában megfogalmazott célzat miatt válnak a Btk. 261. §-ában büntetni rendelt terrorcselekménnyé. Ugyanakkor a függelékben szereplő nemzetközi szerződések olyan bűncselekményekre is vonatkoznak, amelyeket a Btk. 261. §-ában szereplő célzat nélkül követnek el. Az Egyezmény alapján büntetendővé kell nyilvánítani a fenti célzat nélküli magatartások elkövetésére irányuló előkészületi jellegű magatartásokat is.

A Btk. módosításának indoka az, hogy a jelenleg hatályos Btk. a közlekedés biztonsága elleni bűncselekményre, valamint a nemzetközileg védett személy elleni erőszak bűncselekményére irányuló előkészületi magatartásokat nem bünteti. A Btk. módosításával érhető el az Egyezménynek való teljes megfelelés.

A 6. §-hoz

Az Egyezmény 23. cikke értelmében az Egyezményt meg kell erősíteni, el kell fogadni vagy jóvá kell hagyni. A megerősítő, elfogadási vagy jóváhagyási okiratokat az Európa Tanács Főtitkáránál kell letétbe helyezni.

Az Egyezmény az azt követő harmadik hónap eltelte utáni hónap első napján lép hatályba, amikor hat aláíró állam, akik közül legalább négy az Európa Tanács tagja elismeri az Egyezmény kötelező hatályát. Azon aláíró állam vonatkozásában, amely az Egyezmény hatálybalépése után fejezi ki az Egyezmény kötelező hatályának elismerésére vonatkozó szándékát, az Egyezmény a kötelező hatály elismerését követő három hónapos időszakot követő hónap első napján lép hatályba. Az Egyezményt, amely 2007. június 1-én lépett hatályba, az Európa Tanács tagállamai közül eddig 43 tagállam írta alá és ebből 25 tagállam ratifikálta.

Magyarország vonatkozásában a hatályba lépés naptári napját – a 2005. évi L. törvény 10. § (4) bekezdésének megfelelően – annak ismertté válását követően a külpolitikáért felelős miniszter a Magyar Közlönyben közzétett egyedi határozatával állapítja meg.

A Btk. módosítására vonatkozó rendelkezés a kihirdetést követő nyolcadik napon lép hatályba.

A törvény végrehajtásáról a rendészetért felelős miniszter gondoskodik.